

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1312/06
18.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА, адвокат, ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. бр.4361/05 од 1.06.2006. године, у седници одржаној дана 18.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. бр.4361/05 од 1.06.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.бр.4787/03 од 30.06.2005. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи отказ уговора о раду бр.4. од 5.06.2003. године као незаконит и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати парничне трошкове, те је обавезан тужилац да туженом надокнади трошкове овог поступка у износу од 41.250,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж. бр.4361/05 од 1.06.2006. године жалбу делимично усвојио и првостепену пресуду преиначио у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужилац да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 38.625,00 динара у року од 8 дана од дана правноснажности под претњом извршења, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена.

Против наведене пресуде Окружног суда у Новом Саду тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. ст.2. тач.9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог, распоређен на радном месту сервисера ВВ машина.

Решењем туженог бр. 4 од 5.06.2003. године отказан му је уговор о раду, јер је престала потреба за његовим радом због увођења технолошких, економских и организационих промена. Тужиоцу је престао радни однос са даном доношења решења. Тужени је у време доношења оспореног решења имао укупно 9 запослених радника, а у пословној јединици "ГГ", где је тужилац радио, била су запослена три радника. После отказа уговора о раду тужиоцу, ова пословна јединица је престала да постоји. Утврђено је да је тужилац 9.10.2003. године потписао изјаву да се одриче права на отпремнину по члану 117. Закона о раду ради пријављивања националној служби за запошљавање и остваривања права по основу незапослености и права на пензију које право је остварио 18.02.2004. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду.

Чланом 101. ст.1. тач.8. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.70/01) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог и ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла.

Тужиоцу је отказан уговор о раду у смислу наведене законске одредбе услед увођења технолошких, економских или организационих промена у предузећу.

У конкретном случају тужилац се у изјави од 9.10.2003. године одрекао права на отпремнину која би му по члану 117. Закона о раду припала, а ради пријављивања националној служби за запошљавање и остваривања права по основу незапослености и права на пензију, које право је и остварио 18.02.2004. године. С тога није од значаја указивање у ревизији да решење о отказу уговора о раду није садржало одредбу о отпремнини, те да иста није исплаћена тужиоцу код чињенице да се тужилац одрекао

писменом изјавом коју је и потписао, па наведени недостатак у решењу не представља разлог за поништај истог.

Са изнетих разлога Врховни суд је на основу одредбе члана 405. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде .

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС